

Krúdy Gyula emléke

Most van ideje a... –
minek is?

Most van ideje az... –
ó, lámcsak, oly sokáig
tanítottak a jó és
bizonynal hasznos
tudnivalókra, míg végül
itt állunk zavartan,
kezünkben írni-kész tollal,
és: most van ideje,
most van ideje, most van... –
mormogjuk rémülten,
valami szorító homályt
érezvén közeledni,
s nézzük segélykérőn
a dolgokat: hátha
megtudhatnók tőlük, minek
az ideje van most.

Közben régi bölcsességekre
emlékezünk, furcsa mód,
elejtett szavakra,
mondatokra, melyek mint
idő-ette fotográfák:
fölkavarják a képzeletet.

Ó, micsoda népség ez, ki
föladott, kötelező leckéit
elfelejti menten,
és úgy érzi, az volt a döntő,
ahogyan valaki, néhai
ember, azt mondta fölemelt
fejjel: kard! és zászló! –
mondta a másik szomorún,
s egy harmadik hosszan
töprengett: halál...

Sokat tanítottak, sok jóra
kényszerítettek, míg
eljutottunk addig, hogy mostmár
akaratlanul is,
ártatlanul is: egyébre
emlékezünk.

És fontossá válnak lassan
a szelídebb vizek is.

Nem a bor volt jó,
hanem a borozás – mondá –
például valamely őszülő
úr, múltakba révedőn,
és az urak körben
elnéztek valahová a
láthatatlan, dérvete,
komor szőlőhegyek felé,
tekintetükben bizonyos
melancholiával, majd
beültek csöndes borozásra
Krúdy úr novelláiba, hol
oly különös, nehéz
nyikorgással nyílik a
sötét faliszekrény-ajtó,
miként ha belülről egy
megölt mézszáros tartaná.

Igen, igen, jönnek a percek,
gyöngyök a borban,
villogó szentjánosbogarak,
s tovatűnnek, és néha
évszázados diófa-asztalok
fájnak érthetetlenül, és
néha úgy tűnik; nem jut többé
a lélekből egyébre is.

Most van tehát az ideje... –
térjünk vissza mind a
kezdetekhez, s ne hagyjuk
abba a mormolást: ülünk az
udvaron – miért?; rozzant
kerítés választ el az
úttól – miért?; várunk
valamire a délutánban –
miért?; és eljön-e, vagy
nem jön el soha – s miért?!...

– – – – – Egy ócska szekér
– sovány ló a hámban;
mögötte, előtte: senki,
mellette: senki;
az ülésen: senki, senki –
végül az úton elhalad.